

Ententa și pacea.

Wilson n'a avut noroc cu ramura lui de măslin.

— Nu ne trebuie pace! strigă rusul rănit și prăpădit, italianul sărăcit și părțit, franțuzul sleit și schiopătând, englezul uscățiv și inchi-puit. Mai voiesc să facă o baie de singe. Le șade bine! Poftim în baie, Domnilor.

Președintele Statelor-Unite, a vruf să mai ude planta păcii sâmânată de dînsul, și a gă-sit-o veștedă și moartă. Si acum Wilson nu mai vrea să știe de pace și are de gând și dânsul să se joace de-a război.

Poetul în chilia lui.

Poetul (întors dîntro călătorie, își salută astfel mobilierul)

Voi, mobile mele, »comiționiie» mei,
 Și vastă călimară, tu, puțul cu idei,
 Și tu, ilustră peană, ol scaun, ol dulap,
 Iertăți-mă, cu toții, de mi-am făcut de cap
 De patru zile ntr'una... Voi care m'ați urmat,
 Ca niște demni tovarăși, ori unde m'am mulat,
 Și-adecea n' ncoți de veghe, ați stat ca mărturie
 Privind cum truda mi aspră se face poezie,
 Tu, lampa mea, ce-adecea n'aveai un pic de gaz
 Și mă lăsaî prin beznă călare pe Pegaz,
 Tu, calendar, ce adesea mi-ai anunțat scadența,
 Și tu, ritnice omia, ce-mi măsurai cadența,
 În fine, voi ce toți, scosiatea mea,
 »Care nu se mai află, permițeli mi a bea
 În strălucita voastră această »sal de război»

Două feluri de rai.

Neculaie Sucitu: Măi Ghiță, știi tu din Biblie, că femeia, adică Eva, ne-a închis raiul lui Dumnezeu, fiindcă a gustat din fructul oprit?

Ghiță Turlitu: Știu. Dar mai știu ceva: Ne-a desecis în schimb femeia — raiul ei, — și n'am pierdut.

Cătănești.

Foaie verde trei căpsuni
Să 'mplinesc treizeci de luni
De când tot bătaie ține
Și eu-s tot în țări străine
Ori în câmp ori în Spital
Dar o duc cu vai ș'amar
Depart de cuibul meu
In care m'am crescut eu
Ori pușcat, ori înghețat
Ori de Ecrasit afumat.
Și iar verde Tulipau
Luai-ar boala pe dușmani
Că de-ar fi vreo doi sau trei
De mult gătam noi cu ei.
Dar ei tot se înmulțesc
Și de pace, nu vorbesc.
Feciori se năcăjesc
Că pier și se vestejesc
Ș'apoi verde și iar lată
Bine mai trăiam odată
Când era Hora încheiată
De fete și de feciori
Duminea 'n sărbători
In școală ne adunam
Timpul liber petreceam
Cu glume și cu cântări
Cu probe și declamări
Acum toate se schimbă
Că în loc de cânt de Fanfară
Aud granata amară
Care când cade trăznește
Mulți feciori nefericește
Și șrapnelul nemilos
Care rupe și din os.
In loc de jocul pe bină
Jocul cu granate de mână
Joc și cu »Gewehrgranate«,
Cu ecrasit încărcate
Pușca Doamne rău trosnește
Inima mi-se topește
Dar nu pot nimic să fac
Decât plâng și iară tac.
Monte, Monte San Martine
Când am pus picioru 'n ține
Am simțit că-i rău, nu-i bine
Nu de frica c'am să mor
Căci aceasta sunt dator
Dar mi-i jale că n'ai pământ
Ca să-mi pună pe mormânt
Peatra ta-i rece și grea
Trupușorul m'o durea.
Ș'o fi Doamne prea păcat
C'am fost cândva dezmerdat
De părinți, bine păstrat
Dar acum ești durere
Nici atâta mângâiere
Mormântul să mi-l tîmăie
Să-i samene și plivească
Cu lacrimi să-l stropească
Jalea să-și potolească.
Doamne a tot creator
Fi odată îndurător
Și lasă o pace în țară
Să mergem acasă iară
In cor iar să ne grupăm
Cântec să-ți înălțăm
In strană să te mărim
Cu lacrimi să-ți mulțumim
Căi fost bun, ne-ai ajutat
Acas de am reînturnat.

Zugsl. Cosfa Simeon, Racășdie.

Luleaua popei.

In vremea de mai de mult, preoții
naveau voo să fumeze.

Pe atunci lumea era mai credincioasă.
Vai de preotul pe care Par îi aflat
vlădica că se dă la tutun.

Doi preoți dintr-un tîrg tuman amîn-
dîi cu luleaua. S'au ferit ei cât au pu-
tut, dar pe urmă tot se află lucrurile
la episcopie.

Intro bună zi se trezesc amîndoi
cu poruncă să se ducă la vlădica.

Nici prin gând nu le trecea de ce i
cherna prea sîntul..

Cum ajung la scaun, episcopul îi ia
la gură:

— Apoi frumos e... oameni în vrastă,
să fumați mai dilai ca țiganii... și în-
că cu luleaua!

— Da unde se pomenește, prea sfin-
te... Și preoții se îndoaie spășiți până
la dușumele.

Episcopul îi privește iscoditor și nu-
mai se duce la unul și-l caută la brâu,
unde dă de lulea.

— Da asta ce-i?

Popa rămâne uluit și'n străntoarea
surprinderii îngănă cu rușine:

— Trebuie să fie luleaua părintelui,
că pe el l'am văzut fumând pe drum...

Celălalt preot sare de colo ca fript:

— Ce spui, luleaua mea? — nu ții
rușine? — uite luleaua mea...

Și aplecându-se, se bate peste tu-
reatca cismeii, de unde-și scoase lu-
leaua...

— Eu țin luleaua în cismă, nu în brâu,
ca să mă vadă lumea..

Dorință.

O tare-aș vrea de aici să vii
In alte lumi senine,
In dimineața de Florii
Să te cununi cu mine.

Să ne așezăm în sat la noi.
S'avem în vale o casă,
Să fiu cel mai cu 'minte în sat
Și tu cea mai frumoasă.

Să vie și tata la noi,
Că-i năcăjit tare,
Să aibă tihună un an or doi,
Ori câte zije mai are.

Și să trăim acolo în munți
De cât țai avem parte.
Eu sara să-mi adun sateții
Și să le spun din carte.

Copii noștri să-i înveți:
Credul.. Născut are...
S'ajung să-i vad cântăud pe toți
In strană, sărbătoarea.

Atunci împăcat cu rostul
Aceste-i lumi deserte,
Să mor să-mi zică cătu întreg
Un Dumnezeu să-i erte!

Iar popii-noștri din întâmplare
Vi'am oaspe atunci să-i vie:
— Pe cine 'ngropi, părinte, azi?
— Pe-un om de omeniel..

Patafil al Marianului.

Ironia unor cavaleri.

Junele Jorj: Ce părere ai tu de-
spte femie?

Junele Jean: Că-i cea mai fru-
moasă ființă de pe suprafața pămân-
tului.

Jorj: Eu îi mai găsesc o calitate:
E darnică.

Jean: Darnică? In ce privește?

Jorj: Păi, se poate mai darnic ca
femiea? Pentru o sărutare îți dă.. un
copil.

Moștenirea țiganului.

La casa țigancei era jelanie mare,
căci îi murise bărbatul și acum îl bo-
cea împreună cu toți puradeii.

Când a fost să scoată mortul din
casă, țigancă pierdută, să mpleticea
din urmă și striga ca o injunghiată:

— Aulea! — Cum m'a lăsat!.. Aulea!
— De ce a murit!.. Cine-o să-i mai
poarte.. căciula de acu?

Da' un faraon fără căciulă, cu ca-
pul gol, tresare când aude de o căciu-
lă fără stăpân și sare repede cu gura,
ca de o speranță neașteptată:

— Da avea, fa, căciulă?
— Baaa n'o avea, — dar aveaaă gînd
să și-o ieaaa!..

Scrisoarea țiganului.

Un țigan era și el la armată.

Acolo muncă și bătae de cap, așa că
bietul țigan era amărât de tot.

Intro zi și-aduce aminte cu jale de
cei de acasă și se gîndește să le tri-
meată o scrisoare.

Cumpără țiganul toate cele de scris
și roagă pe un fruntaș din companie
să-i facă scrisoarea.

Cela desface foaia, ia condeiul și se
întoarce gata de scris, în spre țigan.

— Ei, ce să pun aici?

— Hapoi.. scrie acolo: Mamo și te-
teo.. hof.

— Și-apoi?

— Mai pune încă un.. hof.

— Și pe urmă?

— Încă un.. hof..

— Și ce-o să fie toate astea, măi fa-
raoane?

— Ajunge-atât, că înțeleg ei din asta,
cum o duc eu pe-aici..

Medicul și jidovul din Polonia.

In ziarul umoristic german »Simpli-
cissimus«, un doctor povestește urmă-
toarea istorie glumeață de pe frontul
polon:

— In calitate de medic civil în Po-
lonia ocupată, am avut de îngrijit și
pe un jidov habotnic. După ce l'am
vindecat, jidovul și-a luat curajul să-
mi facă această lungă observație:

— Domnule doctor, ai studiat mulți
ani. Ai costat mulți bani pe tatăl ma-
tăle și când ai implinit 30 de ani —
n'ai putut încă să câștigi parale. Ai
do plătit chirie pentru locuința d-tale.
Ai de hrănit soția d-tale. Ai de dat pâ-
ne copiilor d-tale. Voiesti de bună seă-
mă să dai la studii fiul mătăle. Trebuie
să duci grije de bătrânețele d-tale. Dom-
nule doctor, nu se poate să tratezi în
cinste pe un bolnav. De aceea spunc-
mă, cât îți datoresc pentru îngrijirea
medicală?

— Bine, domnule, dacă vrei să plă-
tești ceva, apoi plătește o marcă.

— O marcă? Domnule doctor, nu s'ar
putea să leși mai ieftin, pe 50 Pienigi?

Cuvinte ce nu trebuiesc uitate.

Ce se naște pe întuneric, trebuie să se vază la lumină.

Nu e meșteșug a găti mâncare,
Ci e meșteșug a o potrivi din sare.

Și bouul are limbă mare, dar nu poate să vorbească.

Pune-ți frâu la gură și lacăt la inimă,
Căci gardul are ochi și zidul urechi.

Boul se leagă de coarne, și omul de limbă.

Cine se apucă să întete pe nerod,
nu se osibeste de nebun.

E anevoc să tai pom și să gonesti om.

Puica pe creastă se cunoaște ce neam o să iasă.

La satul ce se vede, călăuză nu trebuie.

Tu îl trimiți la foc și el îți aduce bustuioc.

Din coada pisicii, sită de mătase nu se face.

Orbului de geaba îi spui că s'a făcut ziua.

Surdului de geaba îi cânti de jale.

Barbă lungă până 'n burtă
Și minte până 'n gât de scurtă.

Nerodul când e întrebat:
Cine e mai mare 'n sat,
El pe loc răspunde: »Eu!
»Că 'ntărât căinii mereu.»

Una gândește cărciumarul, și alta bețivul.

Omul este ca oia, lesne se ia după altul, nu judecă nevoia.

Pântecelul omului n'are fereastră ca să se vază ce a mâncat.

Hoțu 'nvață la hoție, iar bețivul la beție.

Cine se ia după muscă, ajunge la bălegar.

Cine te vede intrând în cărciumă,
nu zice că ai intrat să te închini.

Dintro ridicie patru feluri de mâncări se fac: rasă și nerasă, cate și felii.

Cine mănâncă puțin, mănâncă mai de multe ori. Cine mănâncă mult, mănâncă mai de puține ori.

Gura omului e jad, cât să-i dai, tot vice ad!

Găina când se vede în grămadă, răcăie cu picioarele.
Păducii când se satură iese în frunte.

Astăzi când are parale
Mănâncă zaharicale,
Și când se caută mâine,
N'are cu ce să-și ia pâine.

Bucate ca la mama.

Fac nunta frumusei și însurății s'asază în căsuța lor. Iși erau amândoi pe plac; se înțelegeau în toate — numai nevasta avea un cusur: nu potrivea bucatele după gustul bărbatului. Și doar se muncea ea într-o părere să-i nimerescă odată placul, dar nu era chip și pace.

— De geaba! Ori cum îi întoarce-o, nu faci tu mâncare, cum o făcea mama acasă...

Și-aci bărbatul își suga buzele, ca după cine știe ce bunătați.

Din pricina aceasta n'a mai fost traiu bun între cei doi însurăți.

Dela o vreme, după ce s'a mai învechit sita, — nu s'au mulțumit numai cu gălciava, ci au început a se lua și de păr.

Traiul lor senăsprea pe zi ce trecea.

Odată femeia se ia cu treburile pe-afară și uită fasolea la foc, de-a fiert până a ars pe fundul oalei și s'a afumat.

Biata nevastă nu mai știa încotro s'o apuce de-atâta supărare. Se gândea cu groază, la ce-o așteaptă dela bărbat.

Când i-a venit omul de pe unde fusese, i-a întins masă cu mare frică. Lăsase înadins ușa deschisă, ca să aibă pe unde-o tuli, când o fi să sară dela s'o bată.

Bărbatul cum se pune la masă, prinde a înfulica din fasole cu poftă mare, de-ai fi crezut că cine știe ce bucate alese mănâncă.

Iși suga gura la fiecare înghițitură și să întorcea cu ochii lacomi în spre ușă, unde nevastă-sa rămăsese mică și uimită, cu mâinile încurcate în sorți.

Mai pe la mijlocul mâncării, bărbatul covârșit parcă de recunoștință și mulțumire, zice nevastei:

— Bine c'ai învățat și tu să faci mâncare, — acum îmi place și mie... Uite, astea sunt bucate ca la mama...

Omului nu i-i îndemână, până nu-și dă în potic și de aceea și proverbul: — apa la matcă și omul la teapă...

Pedeapsă, care cade bine...

Se plimba țiganul prin târgul lăptăriei. În lungul târgului erau înșirate oalele pline cu tot felul de fructe, smântână, zară, lapte, prunțe cari se îndesau bulgării de unt, ca niște gogoloși de aur. Țiganul îi lăsa gura apă mai ales după smântână.

— Cum săi face să nu-i cadă greu pofta?

El bani n'avea, ca să cumpere; cu cei cari vindeau, nu s'encumetrea cu nimeni, — era cum e mai rău.

Luptându-se țiganul așa cu pofta, se gândea la un șiretlic: Dânsul văzu-se că toți cei cari cumpără smântână, mai înainte o gustă de bună. Se face

atunci a târgui și el dintrun capăt. Intreba mai întâi femeia de preț și după ce se învoia, rămânea să vadă smântâna de bună. Cum se făcea însă, el nu-și nimeria la nimeni gustul. Iși vîri el degetele în oala uneia, cearcă la alta; dar degeaba, nu-i plăcea cu nici un chip: ba că-i înăcrită, ba că s'a zarât, ba că-i prea brânzoasă și câte cusururi toate. Dar în toată vremea aceasta, țiganul mai că-și făcuse pofta cu smântână.

O precupeață mai umblată și mai de lume, pricepe șmecheria și când să-și vâre țiganul cângile și în budăiul ei, ceea umple linguroiul cu smântână și-l toarnă în numele tatălui.

Țiganul văzându-se prins, nu perde curajul, ci strânge mâna albiuță și o trece cu liniște în lungul feței, de alunecă smântâna la vele pîn'o aduce în gură și gustând-o cu poftă, își suga mustețele, zicând mulțumit:

— (Tata... asta-i bună; — ma rog ia mai dă odată!..

Doină.

Trandafir frumos de vară
Aștept luna să răsară
Să mă duc la mândra iară...
Trandafir frumos cu spini
Ce faci vrajbă 'ntre vecini,
De ce nu mai faci și bine
Trandafir frumos ca tine,
Dece nu și voie bună
Numai dor în seri cu lună,
Numai dor în seri cu stele
Și lacrimi de multă jale...

Născud.

Iustin Ilișiu.

Cuminte fără păreche.

De Ioan Berescu.
(Urmare)

— Dă-mă și dincolo de judecată, mie tot atâta îmi face. Bani sunt ai mei, și numai acela care mi-i-a dat, mi-i mai poate lua.

Bogatul în ziua următoare se duce și parește pe Pavel la »domniie», dar domniul îi spun bogatului că numai împăratul le poate face judecata; că ei pricina asta nu știu după care paragraf se o judece. Bagseamă pe atunci și domniul erau mai cu dreptate ca acum ori mai proști, și nu știau schimonosi legile ca în ziua de astăzi.

În ziua cealaltă des de dimineață se duce bogatul la Pavel. Gată-te, vecine, să mergem azi la împăratul, că ne-a sorocit acolo pe amândoi, pentru bani.

Bine vecine, merg bucuros. Numai ceva mă strică. Acolo nu poți merge numai așa. Uite, eu sunt gol și te-as ruga pe țita să faci bine să-mi dai o cămașă, că vezi, a mea e ruptă, și nu pot merge așa; iar ca să stau să mi-o cârpească, vom zăbovi prea mult, și mi-i să nu se mînie împăratul. Apoi de pe partea banilor, vor fi ai aceluia care are drept, de aceea noi tot vecini bunii să rămânem.

Bogatul om bun de inimă, auzind pe Pavel, că astăzi vorbește pe altă coardă, se face și aduce o cămașă nouă, că doar avea destule; Pavel îmbracă...

du-o și băgând banii în sin. au plecat amândoi la împăratul.

Nici împăratul nu le-a putut face judecata, căci întrebându-i cum stă treaba, după ce a răspuns, bogatul, l'a întrebat pe Pavel ce răspunde el. Pavel a zis:

»Inălțate împărate, mulți ani cu sănătate să vă dea D-zeu drăguțul. Apoi banii sunt ai mei, mi i-a dat D-zeu, și vecinul, dacă ar fi creștin, ca toți botezații, nu s'ar bucura la ei.

De altminterlea vecinul e om ca mine altul. Îl știe satul tot ce plătește, nu vrea ca altul să poată, tot ar aduna de pe noi, și acuși — acuși va zice, că și cămașa de pe mine e a lui.

»A mea și este, înălțate împărate, a mea, eu i-am dat-o acum când am plecat — răspunse bogatul.

Vezi împărate, zise Pavel cu ce vecin m'a bătut pe mine D-zeu, eu nu cred că are toate doagele. Ii lipsește ceva. Numai dacă n'ar fi de geaba.

Nu a știut ce lege să facă nici împăratul; ci le-a zis: »Dați banii la mine, și ai aceluia vor fi care până mâine dimineață îmi va putea răspunde la trei întrebări și adevărat:

1. Ce zboară fără aripi?
2. Ce fuge mai tare în lume?
3. Ce e mai gras pe lume?

Se întorc oamenii noștri acasă. Bogatul avea un porc în coteț, care de patru ani l-a fost pus la îngrășat, și era gras de nu-l mai încăpea cotețul. Avea o iapă, cu care mergând la vânat nu avea trebuință de câni și de pușcă; căci prindea iepurile cu fuga și lovea cu biciul lui cel cu trei gloanțe de plumb în cap — și mânca tocână de iepure. Bietul sărac n'avea nimic cu ce se lauda și mergând acasă sta de parcă era ploat, și povestind nevastei întâmplarea, se jeluia, că ce să știe el spune.

Copila lui, de care am pomenit, era de cincisprezece ani. Nu fi supărat tată, că îți spun eu ce e mai gras, ce zboară fără aripi și ce fuge mai tare, și i-a spus că asta și asta și asta, și omul nostru a dormit odihnit.

Dimineața pleacă vecinii, iar bogatul se socotea, că dacă va întreba pe Pavel întâi, și va zice, că e bine, să zică, că și el a voit să spună tot acele lucruri. Dar nu i-s'a sfedit.

Intrând împăratul, întreabă pe bogatul ce zboară fără aripi. — »Peatra când o arunci cu mână.

»Ce fuge mai tare? — Calul meu, că prind iepurile în fugă, cu el și-l loveșc cu biciul de-l omor.

»Ce e mai gras în lume? »Porcul meu împărate că-l îngrăș de patru ani și acum nu-l mai încăpe cotețul.

»Bine, zise împăratul, când îl vei lăsa să-mi dai și mie un cârnaț.

»Dar tu ce te-ai socotit, omule? Spune și tu ce zboară fără aripi în lume.

»Eu înălțate împărate, să fie cu fertare, gândesc, că zăpada zboară fără aripi, că vine din cer și se pune jos frumos, de nu-si rupe grumaziile.

Împăratului i-a plăcut răspunsul, l-a scris pe o hârtie și l-a întrebat: »Ce fuge mai tare în lume?»

»Eu engeț, împărate, că în lumea

aceasta mai tare și mai iute fuge soarele că merge într-o zi, adevărat în 12 ceasuri, dela răsărit până la apus și nu odihnește nicăiri.

— »Bine ai răspuns, — zise împăratul, — spune-mi acum ce e mai gras în lume?

Apoi luminate împărate, eu în prosția mea gândesc că pământul e mai gros, că din el ies toate și chiar porcul vecinului s'a îngrășat cu bucate eșite din grăsimea pământului, și chiar noi oamenii și toată lumea tot din grăsimea pământului trăim.

»Ai tăi sunt banii — răspunse împăratul, — tu ai răspuns mai bine; dar până îți voi da, tu să-mi spui ciatea învățat pe tine să răspunzi la întrebări. »Apoi să iertați împărate copila mea m'a învățat, dela ea știu ce știu.

— »Bravo! Cuminte copilă ai, cuminte fără seamă, dar vezi tu fața asta de masă, dute și spune copilei, că până dimineață din firele acestea trei, să-mi facă o față de masă tocmai ca asta și la opt ceasuri să mi-o aducă apoi vei căpăta banii, mai curând nu.

Săracul Pavel se întoarse supărat căci cum va putea face copila din trei fire de mătase o pânzătură întreagă și în fel de fel de vărgi.

Dar copila nu s'a speriat când i-a spus, și mergând după use, a luat trei găteje (nuele) de mătură și dându-le tatălui său, a zis:

— »Du-te tată la împăratul și-i spune, că eu sunt muiore, iar a face rășboiu este lucru bărbătesc, deci să-mi facă din aceste trei găteje de mătură un rășboiu, că apoi eu îi voi țese pânzătura, iar fără rășboiu ba.

Împăratul s'a luat de gând când a auzit ce cere fata omului și a zis: »Bine, drept are, că a face rășboiu e lucru bărbătesc; dar vezi cala aceasta, mi-a rămas dela părinți și nu aș vrea bucuros să-o prăpădesc. Dar uite, i-a sărit un petec din burtă, du-te și spune-i fetei tale să mi-o cârpească, așa ca nici să nu se cunoască că a fost vre-odată spartă. Atunci vei căpăta banii.

Omul sărac intră în casa lui cu hârbul în mână, era și foarte supărat, dar fata nu s'a speriat nici acum, ci a zis către tatăl său:

— E cuminte împăratul, dar și-a găsit ac de cojocul lui. Mergi curând tată, și-i spune, că dacă vrea să-i cârpească oala, să mi-o întoarcă pe dos, căci petecul se pune pe dos, iar nu pe față, iar dacă o va putea întoarce, și eu o voi putea cârpi.

Împăratul auzind ce a zis fata s'a minunat dar a zis: »Du-te și-i spune că mâine la amiază viu în cutare birt, și acolo vreau să mănânc de prânz; iar până voi veni eu, fata să-mi gătească de mâncare din cele două petri rotunde ce stau una la dreapta iar alta la stânga când intri pe ușă. Să-mi gătească adevărat zamă cu carne și să fie gata când voi veni. Iar de nu, apoi nu căpătați banii.

Bietul om, supărat și amărit pleacă către casă zicând: »Anevoie mai poate scoate omul mielul din gura lupului;

până acum am avut să mă judec cu vecinul, dar cine și-a pune boii în jug cu împăratul. Doamne, rea s'a mai făcut și lumea asta.

Auzind fata dorința împăratului, zise: »Nu-i nimica, tată, du-te și spune împăratului, că eu îi fac bucuroși, dar să nu mă facă a mă mesteca în lucruri bărbătești, că nu mă prinde. Adevărat trimită un om să junghie petrile să curgă sângele din ele, căci carnea cu sânge nu e sănătoasă, iar a junghia porci e lucru bărbătesc și nu-i de mine.

Împăratul s'a uitat lung, jung la față și vede mîntea ei și zise:

»Măi omule! Aicea ai banii, du-te acasă și ai tăi să fie. Dar fiindcă ai o față așa cuminte, spune-i, că eu vreau să o cunosc și dimineață să vină la mine, adevărat să veniți amândoi, dar, spune-i așa, că să nu vie nici călare, nici pe jos, nici desculță nici încălțată nici desbrăcată, și cu cinste și fără cinste.

Omul se duse acum voios acasă, că a căpătat banii, i-a spus fetei ce a zis împăratul. Fata auzind a zis:

»Du-te tată și cumpără un țap, că vom face și acest lucru de nimic.

Iar fata îmbrăcându-se într'un rociu de pești, făcându-și opinci de ciur, s'a pus călare pe țap, și luând o oală în mână, băgă în ea o vrabie, o legă pe la gură cu o păstură și a plecat. N'a mers nici pe drum, nici pe delături ci pe șanțul drumului, călare pe țap cu picioarele mai călcând mai târându-le.

Când a ajuns la curtea împăratului, acesta o aștepta cu toți ministrii săi și nu se putea mira din destul, cum a potrivit de bine lucrul.

Împăratul s'a uitat lung, jung la față și văzând, că pe cât e de isteată și cu minte pe atât e de frumoasă și cu lipiciu, a gândit ce a gândit. Pe urmă, după o socoteală bună, și-a spus gândul. El adevărat în fața la toți oamenii lui cei mari a spus, că pe fata lui Pavel cel sărac nu o mai lasă să meargă acasă, ci o ea de nevastă și face din ea împărăteasă. Și precum a zis a și făcut. Și a făcut o nuntă de a mers veste și poveste în lumea toată.

(Va urma.)

Editor și redactor responsabil: D. Birăuțu.
Tipografia »Poporul Român«, VII, Ilka tea 36.

Calendarul „Poporului Român“

Prețul unui exemplar este de 60 fileri, plus porto postal 10 fileri.

Calendarul „Cucului“ pe 1917

Prețul unui exemplar este de 50 fileri, plus porto postal 10 fileri.

Calendarul „Foi Ilustrate“ pe 1917

Prețul unui exemplar este de 50 fileri, plus porto postal 10 fileri.

Visul Maicii Domnului

(carte legată) cu porto postal 45 fileri.

Epistolia Domnului

(carte legată) cu porto postal 45 fileri.